

Sygn. akt V CSK 531/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko R. [...] Sp. z o.o. w W.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku
Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej na rzecz powoda 1380 (jeden tysiąc trzysta
osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej R. [...] sp. z o.o. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 czerwca 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do przesłanek „przedsądu”, a ponadto stanowić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zdaniem skarżącej, w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące ustalenia podstawy prawnej (art. 442¹ § 1 lub 2 k.c.) i terminu przedawnienia roszczeń majątkowych kierowanych przez osobę trzecią względem wydawcy w sytuacji, gdy osoba, która spowodowała opublikowanie materiału prasowego dopuściła się występku pomówienia z art. 212 § 2 k.k. względem tej osoby trzeciej, wobec odpowiedzialności cywilnej wydawcy i osoby odpowiedzialnej za opublikowanie materiału prasowego przewidzianej w art. 38 ust. 1 Prawa prasowego. Jednakże skarżąca nie przedstawiła takiej argumentacji prawnej, przy pomocy której wykazałaby, że zachodzi możliwość wystąpienia odmiennych ocen powyższego problemu. Kwestia przedawnienia roszczeń wynikających z czynu niedozwolonego była wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (por. m. in: uchwałę 7 sędziów SN z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt III CZP 50/13, Biuletyn SN 2013, nr 10, s. 9 – 10, wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt V CSK 239/12, niepubl., wyrok SN z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. akt II CSK 653/11, OSNC 2013, nr 4, poz. 50, Biuletyn SN 2012, nr 11, s. 13, uchwałę 7 sędziów SN zasadę prawną z dnia 21 listopada 1967 r., sygn. akt III PZP 34/67, OSNC 1968, nr 6, poz. 94). Argumenty przedstawione przez skarżącą nie uzasadniają potrzeby wyjaśniania zagadnienia po raz kolejny.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. Skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia

odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne.

W ocenie skarżącej, istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 442¹ § 1 i 2 k.c. oraz art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. jako wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Niemniej jednak uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera takiej argumentacji jurydycznej, która wykazałaby, że wątpliwości zaprezentowane przez skarżącą wywołują obecnie problemy w wykładni prawa, albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Problemy prawne podniesione przez skarżącą zostały już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nie wymagają wyjaśnień (w odniesieniu do pierwszego z problemów zob. m. in.: uchwałę 7 sędziów SN z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt III CZP 50/13, Biuletyn SN 2013, nr 10, s. 9 - 10, wyrok SN z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. akt II CSK 653/11, OSNC 2013, nr 4, poz. 50, Biuletyn SN 2012, nr 11, s. 13, wyrok SN z dnia 8 marca 2012 r., sygn. akt III CSK 238/11, OSNC Zbiór Dodatkowy nr C/2013, poz. 56, wyrok SN z dnia 18 grudnia 2008 r., sygn. akt III CSK 193/08, niepubl., wyrok SN z dnia 29 czerwca 1971 r., sygn. akt I PR 84/71, niepubl., uchwałę 7 sędziów SN zasadę prawną z dnia 21 listopada 1967 r., sygn. akt III PZP 34/67, OSNC 1968, nr 6, poz. 94; co do drugiego z nich por. m. in.: wyrok SN z dnia 8 marca 2013 r., sygn. akt III CSK 192/12, niepubl., wyrok SN z dnia 8 sierpnia 2012 r., sygn. akt I CSK 2/12, niepubl., wyrok SN z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt V CSK 379/11, niepubl., wyrok SN z dnia 8 lutego 2012 r., sygn. akt V CSK 57/11, niepubl., wyrok SN z dnia 16 grudnia 2011 r., sygn. akt V CSK 38/11, niepubl., wyrok SN z dnia 18 lutego 2011 r., sygn. akt I CSK 243/10).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty również na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., co wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżąca powinna w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej

do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa.

Skarżąca odniosła tą przesłankę do naruszenia norm prawnych uregulowanych w art. 442¹ § 2 k.c. w zw. z art. 212 § 2 w zw. z art. 1 § 2 i 3 w zw. z art. 9 § 1 k.k. oraz w art. 6 w zw. z art. 442¹ § 2 k.c. w zw. z art. 212 § 2 w zw. z art. 1 § 2 i 3 w zw. z art. 9 § 1 k.k., ale w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jest argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji, który to stan faktyczny pozwana w postępowaniu kasacyjnym usiłuje podważyć. Niezależnie od tego, powoływanie się na oczywistą zasadność skargi jest z reguły nietrafne przy jednoczesnym podnoszeniu potrzeby rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego lub potrzeby dokonania wykładni tych samych przepisów, co do których podniesiono zarzut oczywistego i rażącego naruszenia.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).